

Nornagest ríma

1. Eitt er frøðið um Nornagest,
-tú tarvst onki ráð geva í vanda-
tílikum góðum gekk han næst,
-hvør ein sveinur geri so-
oksar tólv vóru leiddir á torg
og so fram á fríðu borg
-Hvíta tjald nívir niður frammi.
Enn gellir lúður í stavni,
Kallur kom heim við ungum syni,
Kelling situr so hákonu blíð,
Hvíta tjald nívir niður frammi.
2. Kongur ætlar at høgga teir,
Tílikum góðum gekk tað við gleim.
Kongurin hjó so mikið hogg,
At blóðið dreiv við benjar døgg
3. Allir dattu teir deyðir niður,
Øxin stóð í stokki við.
Allir lovaðu hilmarhogg,
blóðið dreiv um benjardøgg.
4. Har kom kall við høkjur tvær,
Studdist so fast á báðar tær.
Kongurin kvøður kalli blítt:
”Hví lovar tú ikki høggið mítt”
5. Yvrið harra var høggið títt,
í forðum sá eg vænari slíkt.
Tá skalv bæði leyv og lund,
Sjurður hogg ormin í miðju sundur.”
6. Kanst tú siga frá Sjurð svein,
hann var frægur av fornum ein.”
”Tað kann eg siga Sjurði frá,
tílikan eingin við eygum sá.
7. Høgni var ein heiðursmann,
Ljotan av lit so kendi eg hann.
Gunnar var so reystur og ríkur,
fróður og blíður og Gunhild líkur.

8. Fróður og blíður og Gunhild líkur,
Seint man fœðast annar slíkur.
Faðir mín átti fríðdligt bú.
Fjól tað mikið um manga kú.

9. Eg sat á skógvi og goymdi hest,
Helst tá ið veðurið var best.
Riðu teir um dikið heim,
Gunnar og Høgni og Sjúrdur svein.

10. Ríðu teir um díkið tá,
Eg var sevin og sá hará.
Gunnars hestur sprakk um fyrst,
Gunnar kandi væl tann dyst.

11. Høgna hestur sprakk um tá,
Grani fastur í feni lá.
Sjúrdar hestur sprakk um síðst,
tá gav Guð mær goðan list.

12. Grani fell í fenið fast,
galtagjørðin sundur brast.
Allir stigu úr søðlum teir,
Gunnar, Høgni og Sjúrdur svein.

13. Allir tuga á dýran hest,
Sjúrdur tugar á teymar mest.
Ofta havi eg um díkið trott
bæði dag og døkka nátt.

14. Gestur, ger mær viljan ein
tváa mín góða gangara rein'.
Sylgjan, ið sundur brast fyri mær,
Hana, Gestur, gevi eg tær.

15. Riðu so fram at eina á,
Eingin kundi til manna sjá.
Eg tváaði hans bróst og bringa rein',
hans lær og legg og langa bein.

16. Góðan gangara gjörði eg rein
síðan hevði meg Sjurður til svein.
Vær ríðum so fram á Fávnis ból,
Har skein gull sum geisar av sól.

17. Eg tók eitt hár av sama hesti
tað var sítt og vaxið mest.
Tað var favn og feti sítt.
glógvaði rætt sum silvur hvítt.

18. Eg havi í forðum farið vítt,
Ei funnið ljós og lívið mítt.”
Kongur gav honum skaft og skeið,
Og sjálvur segði han kalli leið.

19. ”Í Fraklandi er vatnið vítt,
Har er ljós og lívið títt.”
Leingi kavaði kurtis mann,
áður hann beint á blýggið fann.

20. Kørnar prestur skírði hann,
-tú tarvst einki ráð geva í vanda-
Tá leið lív sum ljósið brann.
-hvør ein sveinur geri so-
Tá ið ljós í lyktu var brent,
Tá var lív og levnað ent.
-Hvíta tjald nívir niður frammi.
Enn gellir lúður í stavni,
Kallur kom heim við ungum syni,
Kelling situr so hákonu blíð,
Hvíta tjald nívir niður frammi.